

policijsko ravnateljstvo, da to omejitev odpravi in tako olajša njegovo trdo usodo. Ako pa bi ne mogli tega sami storiti, naj predložijo njegovo prošnjo z blagohotnim poročilom višji oblasti, on pa se hoče točno pokoriti vsaki odredbi v tej zadevi.

Policijski direktor Sicard je z ozirom na to, da je bila poleti 1857 slična prošnja odbita, predložil nanj naslovljeno vlogo dež. guvernerju odn. Sedlnitzkemu, poudarjajoč, da se je prosilec doslej vedno točno in voljno uklonil vsem odredbam in se je v vsakem oziru obnašal tako, da mu ni kaj očitati. Sedlnitzky je na Korytkovo prošnjo odgovoril 9. julija 1858. Guvernerju Schmidburgu sporoča ta, da v zadevi pomiloščenja iz že sporočenih razlogov kljub ugodnemu poročilu policije o zglednem konfinirančevem vedenju nikakor ne more provocirati nove cesarjeve odločbe. Kar pa tiče manjših ekskurzij iz Ljubljane, mu te z ozirom na ubogljivost prosilca in na guvernejevo priprošnjo dovoljuje v maksimalnem obsegu 6 milj od Ljubljane pod pogojem, da se mu vedno sproti določa ne preobsežen termin za vrnitev, da vedno označi kraje, ki jih želi obiskati ter da se skrbno kontrolira njegovo občevanje in sploh vse njegovo delovanje. Korytka naj o tem obvestijo s pozivom, da se bo tudi v bodoče z neoporečnim političnim zadržanjem izkazal vrednega gornje olajšave. Sedlnitzky je želel, da ga informirajo tudi o rezultatih Korytkovega nadzorovanja ob času, ko bo bival izven Ljubljane.

Na ponovno prošnjo, da se mu dovoli 14 do 20 dnevna odsotnost, je Sedlnitzky dne 14. julija 1858 dovolil Korytku, da sme radi potrebne spremembe zraka in z ozirom na zdravniško priporočilo obiskati kopališča Bled in Belo, ker je mislil, da kraja nista nad 6 milj od Ljubljane oddaljena.¹⁵ Toda dolgotrajna ječa, duševno trpljenje, neutešljivo domotožje in drugačne podnebne razmere so glodale na njegovem že itak šibkem zdravju ter mu končno zadnjega januarja 1859 izpodjedle korenino njegovega življenja.

Ko je prosil Leopold Kordeš, da mu dovolijo izdajati časopis »Carniolia«, je po Schmidburgovem naročilu poročala tudi o njem ljubljanska policijska direkcija (2. marca 1858). Iz poročila izvemo, da je bil Kordeš 28 let star, katoliške vere, neoženjen, rojen v Kamnigoricci kot nezakonski sin Frančiške Kordeš, hčerke

¹⁵ Prim. za vse to: Muzejski arhiv v Ljubljani, predsedstveni spisi ilir. gub., št. 1670, 2164 ter 2651 de a. 1857; št. 6, 835, 1744, 1799 ter 2811 de a. 1858; št. 659 in št. 1864 de a. 1859. — Spis o konfinaciji gl. sub No. 2981 de a. 1856.

Leopold Sicard

nekega fužinarskega solastnika. Njegova mati ga je poslala v Novo mesto v šole, kjer je absolviral gimnazijo ter l. 1851 dokončal v Celovcu filozofske studije. Še pred zadnjim filozofskim izpitom pa je bil v Celovcu na račun svojega okraja potrjen kot prostak k 4. artillerijskemu polku; vendar pa je dobil dopust, da je mogel svoje izpite dokončati. Pri topničarjih je služil do januarja l. 1854, potem pa je bil na lastno prošnjo prestavljen k pešpolku Langenau, kjer je bil ves čas v polkovni avditorijski pisarni za aktuarja, dokler ni dobil meseca septembra 1857 kot invalid odpustnice.

Policija pravi, da je čula, da je Kordeš dovršil gimnazijo z odličnim, filozofijo pa z dobrim uspehom ter da se je bil kot dijak vedno v vsakem oziru lepega vedenja; njegovih spričeval in vojaške konduite liste pa ni mogla videti, ker je Kordeš te dokumente priložil svoji prošnji za mesto aktuarja v okraju Boštanj (Savenstein). Ko je prišel od vojakov, je potoval Kordeš na Dunaj in potem v Trst ter se je vrnil šele ob novem letu 1858 v Ljubljano. Policija trdi, da v teh dveh mesecih ni na njem v verskem in političnem oziru opazila nič neugodnega, le to je mogla ugotoviti, da se je Kordeš pajdašil samo z manj izobrazenimi osebami in da je obiskoval gostilne nižje vrste.

Onjegovem nasledniku v uredništvu Carniolije, o upokojenem kameralnem tajniku Fr. Hermannu p. l. Hermannsthal-u izvemo iz policijskega poročila (29. febr. 1840), da je bil upokojen s tretjino svoje plače in da stanuje